

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

8 listopada 2023 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Michał Przybył

Protokolant: protokolant sądowy Patrycja Dębniak

po rozpoznaniu 8 listopada 2023 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa **M. S.**

przeciwko (...) **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 3862,20 zł (trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt dwa złote i dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 11 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty

Oddala powództwo w pozostałym zakresie;

Koszty procesu rozdziela stosunkowo, przyjmując, że powód wygrał w 75% a pozwana w 25% i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1195,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Asesor sądowy Michał Przybył

UZASADNIENIE

Powód M. S. w dniu 24 listopada 2022 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S. A. z siedzibą w W. kwoty 5157,20 zł tytułem częściowej dopłaty do odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że 5 września 2019 r. miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność D. T.. (dalej jako: poszkodowany). Pojazd sprawcy objęty był umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym. Szkoda została zgłoszona pozwanemu. Decyzją z 27 września 2018 r. pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powodowi 3056,23 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Następnie decyzją z 3 stycznia 2019 r. pozwany dopłacił pozwanemu kwotę 1290,75 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, holowania, parkingu oraz dodatkowego badania technicznego. W dniu 15 września 2019 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności o odszkodowanie z tytułu powstałej szkody. Na mocy umowy cesji zostały przeniesione wszelkie prawa związane z ww. wierzytelnościami.

W dniu 20 grudnia 2022 r. został wydany nakaz zapłaty w sprawie I Nc 2303/22.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z 26 stycznia 2023 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie neguje zaistnienia zdarzenia, w wyniku którego powód poniósł szkodę, jak również przebiegu postępowania likwidacyjnego, natomiast kwestionuje roszczenia powoda dotyczące odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą, gdyż jego zdaniem

koszty parkowania są niezasadne, albowiem pojazd przebywał na terenie warsztatu, zaś koszty holowania zostały zweryfikowane do stawek występujących na rynku lokalnym. Pozwana również ograniczyła okres najmu do 10 dni.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

STAN FAKTYCZNY:

W dniu 5 września 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...), stanowiący własność poszkodowanego D. T.. Sprawca wypadku poruszał się pojazdem, którego posiadacz był ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona pozwanemu 7 września 2018 r., który dobrowolnie przyjął odpowiedzialność i wypłacił 3056,23 zł. Następnie 9 listopada 2018 r. powód zgłosił pozwanemu do rozliczenia koszty najmu pojazdu zastępczego, holowania uszkodzonego pojazdu oraz jego parkowania. Decyzją z 3 stycznia 2019 r. pozwany wypłacił powodowi 1290,75 zł z czego 922,50 zł obejmowało 11 dni najmu pojazdu zastępczego po stawce 75 zł netto za dobę oraz 181 zł tytułem holowania uszkodzonego pojazdu. Technologiczny czas naprawy pojazdu A. (...) wynosił 4 dni, zaś okres najmu pojazdu zastępczego 34 dni.

bezsporne; dowód: akta szkody na płycie CD (k. 56); pokwitowanie odbioru prawa jazdy i uszkodzenia pojazdu A. (...) (k. 22), decyzja pozwanego z dnia 27 września 2018 r. (k. 23), decyzja pozwanego z dnia 3 stycznia 2019 r. (k. 24-25), opinia biegłego M. C. z 7 sierpnia 2020 r. sporządzona do sprawy I C 478/20 w Sądzie Rejonowym w Obornikach (k. 111-114), opinia biegłego sądowego M. C. z dnia 24 czerwca 2023 r. z załącznikami (k. 134-138)

W dniu 15 września 2018 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności z tytułu ww. w pojeździe marki A. (...). Wcześniej w dniu 5 września 2018 r. D. T. zawarł z M. S. umowy najmu pojazdu zastępczego oraz zlecił parkowanie oraz holowanie uszkodzonego samochodu A. (...). Poszkodowany potrzebował pojazdu zastępczego na dojazdy do pracy, wyjazdy i do codziennego użytku, w tym opieki nad nowonarodzonym dzieckiem i partnerką.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z 15 września 2018 r. (k. 18), zlecenie parkowania z 5 września 2018 r. (k. 19), umowa najmu pojazdu zastępczego z 5 września 2018 r. (k. 20), informacja na temat zapotrzebowania na pojazd zastępczy (k. 21), zeznania poszkodowanego (k. 126-128)

Powód uznał, że wypłacona kwota przez ubezpieczyciela w wysokości 1290,75 zł nie kompensuje wydatków związanych z najmem pojazdu zastępczego, holowaniem pojazdu oraz parkowaniem uszkodzonego A. (...). Powód przesłał pozwanemu wezwanie do zapłaty wraz z fakturami nr (...), do których pozwany ustosunkował się w decyzji z 3 stycznia 2019 r.

dowód: decyzja pozwanego z dnia 3 stycznia 2019 r. (k. 24-25), zeznania poszkodowanego (k. 126-128)

OCENA DOWODÓW:

W niniejszej sprawie znaczna część faktów była bezsporna. Zarówno zasada odpowiedzialności, jak i okoliczności zdarzenia nie były kwestionowane. Osią sporu między stronami była wysokość szkody i jej dowiedzenie.

Sąd uznał zeznania poszkodowanego za wiarygodne i w pełni zgodne z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w formie dokumentów. Świadek D. T. był poszkodowany w wyniku wypadku i zeznawał na okoliczność m.in. uzgodnień z pozwanym dotyczących sposobu naprawy pojazdu, powodów nieskorzystania z usług warsztatu wskazanego przez pozwanego, ustalenia, że po kolizji pojazd był naprawiony a także faktu zawarcia z powodem umowy przelewu wierzytelności. Świadek zeznał, że nie było zamienników do pewnych części, że odszkodowanie wypłacone przez pozwanego nie wystarczyło na pokrycie kosztów naprawy pojazdu oraz, że potrzebował pojazdu zastępczego i korzystał z niego zaś jego uszkodzony pojazd przechowywany był na parkingu powoda, albowiem świadek nie miał miejsca, żeby trzymać pojazd. Zeznania świadka nie były kwestionowane w toku procesu.

Sąd dał wiarę dokumentom i kopiom dokumentów, z których dowód został przeprowadzony, albowiem zasadniczo nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania z urzędu. Fakt, że żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. Dokumenty prywatne korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c.

Sąd dopuścił dowód z opinii sporządzonej do sprawy I C 478/20 przed Sądem Rejonowym w Obornikach przez biegłego M. C. na okoliczność kosztów stawek rynkowych najmu pojazdu, albowiem opinia ta odpowiadała faktom niniejszej sprawy - w tym segmentowi najmowanego pojazdu i czasowi najmu. Pozwoliło to ograniczyć koszty procesu oraz czas jego trwania. Opinia ta była w pełni przydatna dla ustalenia zasadności rynkowej stawki najmu pojazdu zastępczego w spornym okresie przez poszkodowanego w warsztacie powoda. Ponadto, Sąd na podstawie art. 278 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego M. C.

Pisemna opinia biegłego okazała się przy tym miarodajna dla dokonania ustaleń stanu faktycznego. Opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Kierując się tymi wskazaniem Sąd uznał, że przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób jasny i spójny, przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę oraz doświadczenie do jej przygotowania. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały przy tym sformułowane w sposób klarowny i zostały dostatecznie umotywowane. Opinia nie była kwestionowana przez strony.

OCENA PRAWNA:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Bezspornym między stronami było, iż w 5 września 2018 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego pojazd D. T. uległ uszkodzeniu, bezsporny był zakres uszkodzeń powstałych w wyniku tego zdarzenia oraz to, że sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Bezspornym było również wypłacenie przez pozwanego kwoty 3056,23 zł z tytułu zwrotu kosztów naprawy oraz 1290,75 zł tytułem kosztów najmu, parkowania oraz holowania.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości zaistniałej szkody.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej z poszkodowanym umowy cesji. Na jej mocy powód miał nabyć wierzytelność przysługującą cedentowi względem pozwanego z tytułu szkody doznanej na skutek ww. zdarzenia komunikacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Legitymacja powoda nie była kwestionowana w toku procesu.

Podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4 k.c. uprawnienie poszkodowanego dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 ww. przepisu umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm., dalej: u.u.o.). Odszkodowanie

z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 u.u.o.).

Stosownie do art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. posiadacz samoistny pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, iż kierujący pojazdem - ubezpieczony u pozwanego - wyrządził szkodę, za którą w związku z tym odpowiadał również pozwany, jako ubezpieczyciel. Sporna była natomiast wysokość należnego odszkodowania.

Wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczonego. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 u.u.o. odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Wysokość odszkodowania powinna być określona zatem według reguł wskazanych w art. 361-363 k.c. Szkodą majątkową to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podstawową funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna wobec tego ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody - nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

W przypadku uszkodzenia pojazdu odszkodowanie obejmuje oprócz kosztów naprawy także koszty najmu pojazdu zastępczego, holowania uszkodzonego pojazdu i jego parkowania - jeżeli poszkodowany miał konieczność poniesienia takich wydatków. Powód w toku postępowania wykazał, że poszkodowany potrzebował nająć pojazd zastępczy, zaś jego uszkodzone A (...) było przechowywane w warsztacie powoda, gdzie z miejsca zdarzenia 5 września 2018 r. zostało odholowane. Opinie biegłego - zarówno ta sporządzona na potrzeby niniejszej sprawy jak i ta dotycząca rynkowych stawek najmu pojazdu były w pełni przydatne i wykazały, że stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda mieściła się w rynkowych stawkach w drugiej połowie 2018 r. Pozwoliły również, że technologiczny czas naprawy pojazdu wynosił 4 dni, zaś zasadny czas najmu pojazdu winien wynieść 34 dni. Biegły wyjaśnił, że poszkodowany winien przystąpić do organizacji naprawy po otrzymaniu bezspornej kwoty tytułem kosztów naprawy wypłaconej już 27 września 2018 r. Argumentacja powoda była w tym względzie chybiona, albowiem istotna jest data wypłaty środków, nie zaś odbioru decyzji przez powoda o przyznaniu odszkodowania. Środki zostały wypłacone już w dacie wydania decyzji - 27 września 2018 r. Tym bardziej nietrafna była argumentacja pozwanego jakoby zasadny był okres najmu bez uwzględnienia daty wypłaty bezspornej kwoty odszkodowania. Poszkodowany jednoznacznie wskazał, że nie posiadał środków na samodzielną naprawę pojazdu i musiał oczekiwać wypłaty od ubezpieczyciela. Stąd ich wypłata musiała zostać uwzględniona w ustaleniu zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się do kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu to pozwany błędnie twierdzi o ich niezasadności. Poszkodowany nie miał innego miejsca na pozostawienie pojazdu, w szczególności nie mógł niejezdnego pojazdu pozostawić pod blokiem - nie dość, że jest to niedopuszczalne to wiązało by się z potencjalnym ryzykiem uszkodzenia samochodu lub kradzieży. Stawka parkowania pojazdu mieściła się w stawkach rynkowych.

Mówiąc o holowaniu pojazdu, to również stawka przyjęta przez powoda mieściła się w stawkach rynkowych, w szczególności przewidzianych przez uchwały Rady Miasta P., w tym obowiązującą w 2018 r. nr (...).

W kwestii odsetek to, zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby

opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 z późn. zm.), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia z tytułu naprawy pojazdu uszkodzonego od 11 grudnia 2018 r., tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia kosztów holowania, parkowania oraz najmu pojazdu zastępczego. W takim stanie rzeczy pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, a powodowi należały się odsetki od tej daty. Roszczenie odsetkowe nie było kwestionowane przez pozwanego. Sąd uznał je za zasadne w całości.

Łącznie Sąd uznał za zasadne roszczenie powoda co do najmu pojazdu przez 34 dni, koszty holowania oraz parkowania uszkodzonego A. (...) przez okres 34 dni. Dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3862,20 zł, orzekając jak w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie, czyli obejmującym żądanie zapłaty za okres najmu oraz parkowania pojazdu przenoszący czas 34 dni Sąd oddalił powództwo, orzekając jak w pkt II wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przywołanego art. 481 § 1 k.c. Skoro pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od dnia 25 marca 2020 r., to pozostawał również w opóźnieniu w dniu wniesienia pozwu, tj. w dniu 4 listopada 2022 r. Sąd uznał zatem roszczenie odsetkowe za zasadne i zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty zasądzzonego roszczenia głównego (9622,23 zł) od dnia 4 listopada 2022 r. do dnia zapłaty, orzekając jak w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie, tj. co do odsetek od kwoty przewyższającej kwotę zasądzzonej sumy roszczenia głównego, Sąd uznał roszczenie odsetkowe za niezasadne i podlegające oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

KOSZTY PROCESU:

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 w zw. z art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. Powód wygrał proces w 75% zaś pozwany w 25%. Sąd zasądził w pkt III wyroku od pozwanego na rzecz powoda 1195,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku.

Na koszty procesu należne powodowi złożyły się: 400 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 561,25 zł tytułem opłaconej opinii biegłego z uiszczonej przez powoda zaliczki.

Na koszty pozwanego złożyły się: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

W toku procesu Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2023 r. Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 561,25 zł, którą to kwotę nakazano wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda.

Łącznie powodowi należy się zwrot (...)68 zł, zaś pozwanemu 229,25 - co po potrąceniu pozostawia kwotę 1195,75 zł od pozwanego na rzecz powoda

Asesor sądowy Michał Przybył